

TÂM HỒN TRONG SÁNG TÌM LẠI ĐƯỢC

(Tác giả chuyển ngữ từ nguyên bản tiếng Anh)

Ký ức của Lananh Trần-Ngô

Ngày hôm nay bắt đầu cũng như mọi ngày khác kể từ khi tôi khởi sự đi làm công chức toàn thời gian. 7g45 là tôi đã sẵn sàng rời nhà đến sở. Hôm nay lại đến giữa tuần rồi. Tôi thường rất mong đến ngày thứ tư vì đó là “ngày làm giấy tờ.” Chỉ có sáng thứ tư là các chuyên viên chúng tôi mới có thì giờ thư thả để mà hoàn tất những hồ sơ ứ đọng, vì là buổi được miễn nhắc điện thoại, được miễn sắp xếp giờ hẹn với khách hàng, và cũng không phải tiếp xúc với họ nếu họ cứ đến mà không lấy hẹn trước.

Sáng nay tôi thức dậy trong lòng cảm thấy lâng lâng với một niềm vui sướng lạ kỳ, một niềm vui mà tôi cũng chẳng hiểu từ đâu đến. Trên đường lái xe đến trạm xe lửa, tôi đảo mắt nhìn quanh quẩn. Hôm nay là một ngày mùa xuân tuyệt đẹp. Bầu trời thật trong xanh. Rải rác đó đây chỉ có vài cụm mây như những mảng bông gòn nhỏ. Cỏ cây một màu tươi xanh mượt. Dọc đường, hoa đua nhau nở rộ, khoe màu sắc tươi sáng rực rỡ. Chim từng đàn thì nhau ca hát líu lo khiến tôi không thể không mở cửa sổ xe để mà lắng tai nghe.

Trí óc tôi loay quanh hết ý nghĩ này sang ý nghĩ khác, rồi bỗng chợt ý thức rằng hơn bảy năm tròn đã trôi qua kể từ khi tôi đặt chân đến đất nước này.

Mặc dù tôi và nhà tôi đã bắt lại được liên lạc và đã có dịp gặp vài thân nhân cùng bạn cũ, tôi thật sự vẫn sống như một con người máy, vắt va, vắt vướng trong một thế giới mờ ảo. Đầu óc thì hầu như vẫn đục ngầu.

... Tháng tư 1975, Sài gòn, Việt nam Cộng hòa thất thủ... nhà tôi, cùng với bao nhiêu những người khác, bị bắt gửi tới những trại tù, được bọn cộng sản gọi một cách hoa mỹ là “trại cải tạo”... giới nghiêm... trưng mục ngân hàng bị phong tỏa... cộng sản đổi tiền... thức ăn thiếu thốn... gạo mốc meo chỉ được mua theo khẩu phần... rồi nhà tôi ra khỏi tù... tiếp đến cuộc trốn thoát khỏi đất mẹ...

Nhờ ơn Trời Phật, gia đình chúng tôi vẫn nguyên vẹn sau khi sống sót cuộc vượt biên nguy hiểm trên chiếc thuyền gổ bé nhỏ đã được ghi nhận

trong hồ sơ Liên hiệp quốc dưới tên SB002. Tôi biết rằng tôi sẽ không bao giờ có thể quên được hằng bao nhiêu chuyện khủng khiếp tôi đã được nghe và thông dịch cho những phái đoàn các nước đã đến trại tị nạn Pulau Bidong ở Mã lai: chuyện những người chồng, cha, vợ và mẹ đã từng hải hùng chúng kiến tận mắt vợ, chồng, con cái của chính mình đang bị biến cả tàn nhẫn lột cuồn và nuốt trôi, những câu chuyện bi thảm mà báo chí khắp thế giới đã ghi lại của những gia đình, bạn bè, hàng xóm đã rời trốn khỏi Việt nam nhưng rồi không ai nhận được tin tức nữa.

Bao nhiêu người chúng tôi đã bỏ thây trên biển cả? Nào có ai biết được! Hàng ngàn người ư? Hay hàng trăm ngàn người như một vài tường thuật? Hư thực thế nào, chỉ có mình biển xanh biết được mà thôi.

Cuộc đời thân nhiên vẫn tiếp tục. Những niềm đau, những xúc động, những tê cóng trong tôi, với thời gian, cũng đã từ từ dịu bớt.

Phải nói rằng mọi chuyện trong gia đình chúng tôi đều đã tốt đẹp hơn. Chúng tôi không còn phải mang kiếp “tị nạn”, “thuyền nhân.” Chúng tôi không còn phải khai là người “vô tổ quốc” nữa mỗi khi được hỏi là người nước nào, vì chúng tôi đã tuyên thệ trở thành công dân Mỹ khoảng hai tuần trước. Nhà tôi vẫn làm việc với hãng kỹ sư đã mượn ông vài tuần sau khi chúng tôi từ trại tị nạn đến Mỹ.

Chính tôi cũng đã quyết định nhận làm công chức chính ngạch toàn thời gian.

Tiny, con gái lớn nhất của chúng tôi, tuy có bị khó khăn lúc đầu khi bắt đầu trung học vì lý do tôi đã nhứt quyết xin trường để cho cháu vào học các lớp trình độ cao, đã được nhận vào Worcester Polytechnic Institute ở tiểu bang Massachusetts vào tháng chín sắp tới. Ba cháu trai, trong khi đó, đang học rất giỏi.

Bây giờ đã là 12 giờ. Buổi sáng ngày làm giấy tờ đã hết. Tôi đang trên đường đi rửa tay để đến phòng ăn trưa.

Tôi chợt bối c ngang nh ng tia n ng vàng ánh đang tung tăng nh y múa trên sàn, sau khi xuyên qua c a kính nh trên tr n.

Qu là m t hình nh đẹp l lũng. Tôi kh ng l i, ng ng m t nhìn lên và b t g p bên kia khung c a kính m t m ng tr i trong xanh đ y quy n rũ. Tôi có c m t ng mình v a nghe m t ti ng ‘c ch’.

*le ciel est par dessus le toit,
si bleu, si calme,
un arbre par dessus le toit,
berce sa palme...*

(chuy n ng)

*m nh tr i vút cao trên mái ngói,
th t xanh, th t êm
ng n cây vút cao trên mái ngói,
đong đ a lá cành....*

Ph i chẳng tôi v a nghe chính mình thì th m?

Tôi không dám tin là th t, nh ng r i chính tôi l i nghe mình nh c l i nh ng l i này th t to.

Tôi c u vào tay tôi.

N c m t tôi ràn r a. Nh ng l lũng thay, tôi đang phá lên c i.

Tim tôi c m th y lằng lằng. Tôi nh n th c r ng có m t s g i đó đã v a x y ra.

Tôi run r y và êm ái nh c l i th t ch m t ng ch m t, “*le- ciel- est- par- dessus- le- toit...*”

Đ u óc tôi v a đ c b t sáng l i. Màn voile m ng đã bao trùm trí nh c a tôi k t khi Vi t nam r i vào tay gi c c ng đã kéo m ra, và nh ng l h ng kỳ l thay đã t trám l i. B ng nhiên *Verlaine, Lamartine, Chateaubriand, Ronsard...* tên c a nh ng thi sĩ, văn sĩ, mà tôi đã t ng yêu thích nh t k t khi đi h c th a u th l n l t theo nhau tr v.

Tôi ch y th t nhanh v bàn gi y.

Tôi đi n tho i cho nhà tôi.

Tôi g i cho ch tôi.

Tôi g i ch đ nói là th , văn c a *Verlaine, Lamartine, Chateaubriand...* đã tr l i, nh th là c th g i i bên ngoài c n ph i bi t.

Tôi g i đ cho bi t là tâm h n trong sáng c a tôi v a quay tr v v i tôi ngày hôm nay, 13 tháng năm, năm 1987.

Lananh Tr n-Ngô